

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

ΑΣΤΕΡΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΟΙ ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ —'Αθήνα, 1933.

ΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ —'Αθήνα, 1934.

ΓΙΩΡΓΟΥ ΣΑΡΑΝΤΑΡΗ

ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁ ἀγαπημένος οὐρανός
τόσο ἀφελής τόσο ἀγαθός.

ΑΘΗΝΑ -- 1935

ΕΚΔΟΣΗ "ΚΥΚΛΟΥ,"

Οἱ δ' ἄνθρωποι διὰ τὸ αὐτῶν δέος
τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων κατα-
ψεύδονται, καὶ φασιν αὐτοὺς θρηνοῦν-
τας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξάδειν,
καὶ οὐ λογιζονται, ὅτι οὐδὲν ὄρνεον
ἄδει, ὅταν πεινῇ ἢ ριγοῖ ἢ τινα ἄλλην
λύπην λυπῆται, οὐδέ αὐτὴ ἢ τε ἀηδῶν
καὶ χελιδῶν καὶ ὁ ἔποψ, ἃ δὴ φασί
διὰ λύπην θρηνοῦντα ἄδειν· ἀλλ' οὔτε
ταῦτά μοι φαίνεται λυπούμενα ἄδειν
οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἄτε, οἶμαι, τοῦ
'Απόλλωνος ὄντες μαντικοὶ τε εἰσι καὶ
προειδότες τὰ ἐν" Αἰδοῦ ἀγαθὰ ἄδουσι
καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν δια-
φερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ.

Πλάτωνος Φαίδων

ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΑΝΑΓΛΥΦΗ ΕΙΚΟΝΑ

Δέν όνειρεύτηκα ποτέ τόν χρόνο
Καί τή συντροφιά του

Μήτε τήν άπουσία του ώσφράνθηκα ποτέ
Σέ κάποιο έλάχιστο ήδονικό μου ύπνο

Άθήνα 1934-35

(Παράφραση.)

ΑΣΤΕΡΙ

Ἄστέρι στὸ ὕπαιθρο ἀναμονή
Μοναχοί μας
Μελαγχολικὸ πνεῦμα κατοικεῖ τὴν ψυχὴ
Λείπει ἡ σελήνη ἀπὸ τὸν οὐρανὸ
Χάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου
Τὴ μυρωδιά της

Πέφτει ἀπ' τὸ στερέωμα τὸ ἄστέρι
Ρυτιδώνει τὴν ψυχὴ
Τὴ φωνή μας
Ὅμως ἡ μοναξιά τέρπεται
Ὁδηγεῖ κύματα τὴν ἡδονή
Στ' ἀνοιχτὰ τῆς ὕπαρξης
Στὰ ἐνδόμυχα
Τῆς μελλούμενης σιωπηλῆς ζωῆς

ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ

α') ΓΟΗΤΕΙΑ

”Ελα, με τὸ λευκὸ ξημέρωμα,
Γιορτὴ τῆς καρδιάς μου,
Στὰ περασμένα

Τὰ νήπια ἔκαρδιοχτύπια
Ξανάνωσα σὰν χτέες
Στὸ ρεμβῶδες ἀκρογιάλι
”Οπου ἡ θάλασσα βογγοῦσε
Σπαρταριστὴ μητέρα

”Ερχομαι
Καὶ κλαίει στ’ ἀπόμακρα
Τοῦ ὀρίζοντα
”Ενα γλυκὸ στοιχεῖο
Ράθυμο ἀηδόνι

Πάει ἡ ψυχὴ μ’ ἐσένα,
’Αλαργινὴ ἐξαφάνιση !
Πάλι ὁ ἥσυχος
’Ο ἀχώριστος τῆς σιωπῆς
Βρίσκομαι στὴ φωλιά μου

β') ΠΑΘΟΣ

Τὸ λάγνο παρελθὸν ὑπάρχει
Κρυμμένο στὴν οὐσία μας,
Γέμει τ' ἀποσταμένα σωθικά

Ἄπλώνει τὴν ἀνησυχία του
Ὅπου, σὲ μελιχρὸ ὄργασμό,
Πάλλεται ἡ ἀγάπη

Ὅπου ὀαριστές
Προχώρησαν σὲ ἄλλη ζωὴ
Οἱ τρυφερές
Πεθαμένες ἡμέρες

(Καὶ λέγουνε σύμψυχα τὴ χαρὰ ,
Στ' ἀόρατα,
Φρόνιμα, σὰν μυστικό
Ποῦ ἡ αἴγλη του καίει)

Ἔτσι, τὸ ἔρημο παρελθόν
Στ' ἄγνωρα τῆς ἡδονῆς
Βγαίνει
Κι ἄναυδο ἐπιστρέφει σὲ μᾶς

Σέρνοντας τὴν εὐαίσθητη φωνή
Τῆς συνουσίας·
Κείνη θὰ προσηλώσει τὴν ψυχὴ
Στὸ ἄηθες παράπονο τοῦ χρόνου,

Κείνη ποῦ ἐξημέρωσε τὸ αὐτί

Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΥΠΝΟΣ

Nel mezzo del cammin di nostra vita
mi ritrovai per una selva oscura,
che la diritta via era smarrita.

DANTE

{ Δημιουργία τῆς ἀπλῆς ἡσυχίας
'Ανάμεσα στὸν κόσμον τῶν ψυχῶν

Γνώριμην ἀβρὴ δεντροστοιχία
'Απάντησε ἄξαφνα ὁ ἑαυτός μου —
Μιὰ μέρα μεστή χυμούς
Κι ἀπελπισμένην ὑπεροψία —
Σὰν ἐλησμόνησε τὸ θάνατο
Κάτω ἀπ' τὸ χῶμα τῆς αὐγῆς

'Αποκάλυψη σοφίας
'Η μοναξιά !
Θίγω τὰ εὐάερα δέντρα
Κορμιὰ ποὺ ἀρχίζουν καὶ ὑπάρχουν,
Αἰσθάνομαι στὴ θέρμη τῆς ἀφῆς
Πὼς γεννήθηκα σὲ τούτη τὴ σκιά

Τώρα ὁ ἥλιος
Γλαυκὸς ὕπνος
Αἰώνια λιώνει
Στὸ πρόσωπό μου,
Καὶ μὲς στὴ θύμηση
Στρώνει τὸ φῶς

Ἐγὼ ἀγαπάω
Ὅ,τι λάτρευσε ἡ φύση,
Ἡ ἀνάμνηση
Μὲ περίσσια λάμψη μ' ὀδηγᾷ,
Κι ὅπου σκοντάφτω
Εἶναι ὁ ἀγῶνας τερπνός

Θάλασσα υἱείας ἡ ζωὴ
Ἀληθινὸ ἀκρωτήρι!

ΕΡΩΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Δέντρο του κακού όνειρου
Πλάσμα της άπατηλης άναμονής·
Τέτοιο τὸ παράστημα του χρόνου
Σάν ξεχείλησε, καὶ ἤπιανε οἱ ρίζες
Τῆς άμαρτωλῆς μας παρουσίας

Φεύγω τὴν ἤρεμη πηγή
“Οπου σταλάζει τὸ μυριόφωνο φάρμάκι
Τὴν άσημένια ζωὴ του παραδείσου
Μὲ τὴ μορφή του πρώτου μας καιροῦ

Ποῦ τὸ ὑπερφίαλο ἀληθινὸ χρυσάφι
Τῆς οὐσίας, ποῦ μοιάζει μὲ τὸ αἷμα
Καὶ στίλβει ὅπως ἡ μυθικὴ καρδιά μας;
Τὰ μάτια ἐπλημμύρισαν ἀγάπη
’Αλλὰ δὲν εἶδαν πουθενά
Τὰ ψυχικά μας δάκρυα

“Ω, τὸ πουλί
Ποῦ τραγούδαγε στὰ δειλινά
Ζεσταίνοντας τὴν προσευχή μας,
Πέταξε μακρῶς
“Η τὸ κατάπιε ὁ ἄνεμος τῆς δύσης !
Σάν ὄρφανοὶ προσβλέπουμε τὴ χώρα,
Τὴν πράσινη καὶ μαλακὴ μας φύση
Τὸν ἄμυαλο οὐρανὸ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Τὸ χρῶμα τῆς δύσης
Πικραίνει τὰ σύννεφα,
Κρυμμένος φθείρεται ὁ ἥλιος
Ποῦ μετουσίωσε τὸ διάστημα
Καὶ τὸ ἄψυχό του πρόσωπο

Τὸ νοσηρὸ περπάτημα τοῦ φωτός
Ἐνταύγεια τῆς μοίρας μας,
Καὶ τὸν οὐρανὸ ἐμούσκεψε...

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

Ὁ θάνατος, μονάχα αὐτός,
Λέρωσε τὴν ψυχὴ μας
Ποῦ εἶχε τὰ μάγουλα λευκά
Σὰν τῆς αὐγῆς τὰ δῶρα

Ἡ λάσπη ἐπλήγωσε τ' ἀβρὰ χέρια
Ποῦ φέρνανε ἀγάπη νὰ πονοῦν
Στὸ ρόδινο πρόσωπο καὶ σῶμα
Μιᾶς εὐπιστῆς εὐρύχωρης ἡμέρας

ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΗΣ ΡΕΜΒΗΣ

| Ἐπὸ μιὰ θύμησι περάσθηκε ὁ ὕπνος
Ἐπὸ τὴν ἄνοιξι βγήκαμε στὸ καλοκαίρι,
Ἡρώες τῆς ἀκριβῆς ρέμβης,
Καὶ δὲν ἀπόρησε ὁ νοῦς μας
Δὲ σπάσαμε κέφι καὶ καρδιές
Ὅπως μυθέσκετο ἡ ψυχὴ μας·
Τεντωμένοι καθ' ὅλη μας τὴν ὕπαρξι
Ἐκούσαμε νὰ πέφτει ἡ ἀνατριχίλα
Τοῦ χρόνου,
Δὲν εἶδαμε παρὰ τὴν Πλάσι μοναχὴ
Νὰ βόσκει τὴν ὄμορφη γοητεία τῆς
Στὴν ἄπλα ποὺ τῆς δώρησε ὁ Θεός·
Ξεφάντωμα ἐξαίσιον

ΟΛΥΜΠΟΣ

...καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττό-
μενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης-
ὡς τὸ εἶκός, μετὰ τοιούτων τε ἐσό-
μεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν
πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως
τὸ ἀληθές. μὴ καθαρῶ γὰρ καθαροῦ
ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἦ...

Πλάτωνος Φαίδων

Τώρα ἢ ἀλήθεια ἀρέσκει στὴν καρδιά
Ποῦ φιλοδοξεῖ τὴν ἡσυχία μετάνοια
Καὶ τὴ μελέτη τοῦ κόσμου —
Ποῦ, ἀγάπη, δὲν κρατᾷ ψεῦδος —
Δέχεται εἰκόνα προσευχῆς
Ἄμα ἢ νύχτα πιάνει τὰ ἐπίγεια

Τώρα ἢ χαρὰ κ' ἢ λύπη
Σέβονται τὴν ψυχὴ,
Κ' ἔχουν σιωπὴ αἰώνια
Ἄγνάντια στὴ δική μας περιωπὴ

ΕΜΒΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐλεος στὰ περιστέρια καὶ στὴν ψυχὴ μας !

Τὸ ἐπίσημο ἔργο μὴν ταραξεί ἡ φωνὴ
Τῆς θάλασσας, ἡ χαρὰ τοῦ ἔρωτα·
Θὰ σβύσουμε ἀπὸ τὴ μνήμη τὸ θάνατο
Ἄπ' τις εἰκόνες τὴν ἀνυπαρξία,
Ἐλεύθεροι καὶ καθαροί, μεταρσιωμένοι
Σὰ νὰ μὴν εἴχαμε πονέσει,
Θὰ πατήσουμε πάνω στὰ δάκρυα
Καὶ στὴ χυμένη ματαιοδοξία

Ἀκολουθώντας τὴν ἱερὴ μας ὁρμὴ
Ὅπως σκιρτάει. . .

ΒΙΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Τρέχει τὸ γάργαρο νερὸ τῆς οἰκουμένης
Μὲ ταπεινὸ ρυθμὸ
Καὶ βῆμα γαλανόλευκο

Προσέχει ἡ ἀκοή μας
Στὰ μελαγχολικὰ παράθυρα
Ἐγκαταλελειμμένη,
Καὶ βάνει τὴν ἐπιθυμία της
Βαθιά μὲς στ' ἀνθογυάλι
Τῆς ἀναπνοῆς

Δροσιὰ τῆς φύσης,
Ἡμερο κλίμα
Ὅπου γρικιέται ὁ οἰωνός
Τῆς μακαριότητος·
Ἐκεῖ θέλω νὰ πλαγιάσω
Τὸ ἀτίθασσό μου εἶναι
Πόθος κι ἐλπίδα,
Κι ἄς ξυπνήσει φτερωτὴ
Ἡ αὔρα,
Ποῦ ἀνασαίνει γι' ἄλλη γῆ
Καὶ πεταλουδίξει ἔμπρός μου
Σαγηνευτική!

ΣΤΡΟΦΕΣ

Βαρύθυμη εὐτυχία
Τοῦ χρόνου ἢ ἐπαφή
Κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρα·
"Υπνος
Γλίσχρος ὕμνος
Ἡ μέρα παρέρχεται
Καυχᾶται ὁ ἥλιος

Ἐνάμνηση γλυκειά
Ἐὸ ὠραῖος οὐρανός
"Όταν γύρω βραδυάζει
Γίνεται ἄσπιλος ὁ χῶρος
Τέρπεται ἡ ὄραση
Ποῦ βλέπει διαυγές
Περήφανο, τὸ πρόσωπο

"Όνειρο χορτᾶτο
Δάκρυα, ἢ χαρά
Τὸ δέρμα τοῦ κόσμου·
Πόσο ἢ φαιδρὴ παρουσία
Ἐνάλαφρα γγίζει τὸ σῶμα,
Τί ἰδανικὴ τρικυμία
Στὰ πέριόρα τῆς ἀναπνοῆς !

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Δοκίμασα τή μοναξιά
Μέ νοερή ανάταση
Καί σφριγηλή καρδιά

Ἐποσταμένος ἔφιβος
Ποῦ νείρεται τή νάρκη,
Καί κλέβει ἀπὸ τὰ σύννεφα
Τὴ ρόδινη ἀναπνοή
Γιὰ νὰ χαρεῖ τὰ ὄνειρα
Μ' ἓνα χαμένο φίλτρο

Ἴδου ὁ βοσκός, ποῦ κάθεται
Κι ἀλησμονάει τὰ πρόβατα
Μὰ νιώθει ἀπ' τὴ φλογέρα
Ὁ πιὸ γλαυκός του θάνατος
Νὰ φεύγει

ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἐ γλῶσσα ἢ εἰλικρίνεια τοῦ πνεύματος
Τὰ μάτια ποῦ ἄδειασαν τῇ γοητεία τοῦ προσώπου
Ἐ ἀκατανίκητη εὐφυία τῆς ὑπαρξης

Ὅπως ἀγρίμια θόλωσαν στὸν καινούριον ἀνθῶνα
Κ' ἢ βοή τους σμίγεται μὲ τὴν ὀρφάνια
Τῆς ἄθλιας μοίρας
Πλάϊ στή βρωμερῇ ἀνάμνηση
Ποῦ σὰν ἄρωμα τὴν πέρνει ὁ ἄνεμος
Κι ἀνακατώνει πόνο κ' εὐτυχία

ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Καθήλωσα τὸ πνεῦμα στὴν ἀλήθεια
Πού, ἀναίσθητη, ἐπίκρανε τὸν αἰῶνα
Γύρω ἀπ' τὴν περιουσία μου

Μὰ τὴ λαχτάρα τῆς ζωῆς δὲν ἐπηρέασε
Μὲ τοὺς καπνοὺς καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης

Ἔργα
" Ἀγαλμα σιωπῆς καὶ προσευχῆς
Ἐπιπέτυχο
Στὴ μοναξιά τοῦ ἀπείρου

Montarone (Ἰταλία) Δεκέμβριος 1934—Ἰούνιος 1935

ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

“Υπαρξη,
Δῶρο στὴν ἀγνή μας οὐσία
Γέλοιο ποὺ χαράζει
Τὴν παντοτεινὴ νύχτα,
Πάνω στὶς λεῦκες
Ἐπαράτησε τὸ στεφάνι σου

Φέρε στὸ κοιμισμένο δάσος
Τὸ θρόϊσμα τοῦ ὄνειρου,
Ποὺ ἐμᾶς τοὺς σιωπηλοὺς
Ἐξύπνησε

ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ πιὸ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ δωμάτιο
Εὐφραίνει τὴν περισυλλογή

Ἄς ποῦμε πὼς εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἡ σειρὰ μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι,
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὁμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτό της φόρεμα

Ἀθήνα, Αὐγουστος 1935

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Τοῦ χρόνου ἀνάλυψη εἰκόνα	9
Ἄστέρι	10
ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΝΗΣΗΣ	
α') Γοητεία	11
β') Πάθος	12
Ἄστέρι ὡς ἡλίου ὄψινος	13
Ἔρωτας πρὸς τὸ παρελθόν	15
Σύννεφα	16
Κύκνειον ἄσμα	17
Τῆς ἀκριβῆς ρέμβης	18
Ἄσμα	19
Ἐμβατήριον	20
Βίος κάτω ἀπὸ τὰ σύννεφα	21
Στροφές	22
Εἰδυλειακὲς εἰκόνες	23
Τοῦ θανάτου	24
Τῆς Ἀλήθειας	25
Τῆς Ὑπαρξης	26
Τῆς Ὁμορφιάς	27

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000074183

Ακαδημία Αθηνών / Academy of Athens

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

A11057

100

